

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Justyna Pikulik
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Podpora

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2017 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P.

przeciwko J. M. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej J. M. (1) na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. kwotę 8,91 zł (osiem złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

-od kwoty 391,60 zł (trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 2 marca 2017 r. do dnia 30 sierpnia 2017 r.;

-od kwoty 8,91 zł (osiem złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 31 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty;

2. umarza postępowanie co do zapłaty kwoty 523,33 zł (pięćset dwadzieścia trzy złote trzydzieści trzy grosze);

3. w pozostałej części powództwo oddala;

4. odstępuje od obciążania pozwanej J. M. (1) kosztami procesu.

UZASADNIENIE

W dniu 17 czerwca 2016 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. wystąpił z pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagając się zasądzenia od pozwanej J. M. (1) kwoty 532,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 529,35 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu powództwa powód podał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z pozwaną umowę o świadczenie usługi kompleksowej, na mocy której powód zobowiązał się do sprzedaży energii elektrycznej oraz do jej dystrybucji na potrzeby pozwanej, a pozwana do odbioru tej energii oraz do terminowej zapłaty należności z tego tytułu. Powód podał, że wystawiał pozwanej faktury VAT po zakończeniu każdego okresu rozliczeniowego. W przypadku nieterminowego regulowania należności przez pozwaną, powód wystawił również noty odsetkowe opiewające na należną mu kwotę odsetek ustawowych za opóźnienie. Powód wskazał, że saldo należności głównej

w stosunku do pozwanej opiewa na kwotę 517,93 zł. Powód podał, że dodatkowo obciążył pozwaną kwotą skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności w łącznej wysokości 11,42 zł Powód podał, że strony nie podjęły mediacji, natomiast dłużnik był wzywany do dobrowolnego spełnienia świadczenia

Postanowieniem z dnia 28 września 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c. przekazał sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie, jako sądu właściwości ogólnej pozwanej.

Pozwana J. M. (1) w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana przyznała, że w dniu 23 kwietnia 2007 r. zawarła z powodem umowę o sprzedaż energii elektrycznej. Następnie w dniu 4 sierpnia 2015 r. sprzedała prowadzone przez nią przedsiębiorstwo pod firmą Sklep (...) „u M.”, w tym prawa i obowiązki wynikające z zawartej z powodem umowy o dostarczania energii elektrycznej R. B.. Pozwana wskazała, że ostatnią fakturę opłaciła w dniu 4 sierpnia 2015 r. do kasy powoda, a następnie złożyła reklamację w sprawie rozliczenia, gdyż od marca 2015 r. nie korzystała z sklepu i należność została obliczona szacunkowo. Pozwana wskazała, że nie została poinformowana o wyniku reklamacji. W tym samym dniu, tj. 4 sierpnia 2015 r. pozwana wypowiedziała umowę z 23 kwietnia 2007 r., wskazując w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy adres, na który należy wysłać rozliczenie końcowe, tj. ul. (...). Pozwana wskazała, że dopełniła wszelkiej staranności, a powód od dnia 4 sierpnia 2015 r. dysponował wszelkimi informacjami potrzebnymi do prawidłowego rozliczenia pozwanej. Pozwana wskazała, że nie otrzymała wezwania do zapłaty z dnia 30 czerwca 2016 r. na kwotę 520,82 zł, nikt się z pozwaną nie skontaktował w jego sprawie, a nowy właściciel sklepu pozwanej go nie przekazał, w związku z czym pozwana nie mogła na nie zareagować. Pozwana podniosła, że powód bezzasadnie dochodzi od niej uregulowania zobowiązań ciążących na R. B., będącym w okresie, którego dotyczy rozliczenie, jedynym użytkownikiem lokalu- sklepu przy ul. 5 lipca 29 w S..

W piśmie procesowym z dnia 25 kwietnia 2017 r. powód (...) S.A. z siedzibą w P. podtrzymał twierdzenia i żądanie pozwu w całości.

Pozwana J. M. (1) w piśmie z dnia 14 czerwca 2017 r. wskazała, że z uwagi na szacunkowe wyliczenia należności na rzecz powoda, złożyła reklamację, zaś wcześniej uiściła należność na rzecz powoda. Pozwana podała, że reklamacja została rozpatrzona dopiero 16 maja 2017 r. i wynika z niej, że powód dokonał korekty faktury, wobec czego do zwrotu na rzecz pozwanej jest kwota 138,13 zł i tym samym, roszczenie powoda wobec pozwanej jest nieuzasadnione i jako takie winno zostać oddalone. Pozwana podała też, że nie dała powodu do wytoczenia powództwa, gdyż wezwania do zapłaty wysłane przez powoda były przez niego bezpodstawnie wysłane na dotychczasowy adres pozwanej. Ponadto powód bezpodstawnie dokonał szacunkowego wyliczenia należności objętej fakturą, gdyż pozwana nie uniemożliwiła mu dokonanie odczytów.

W piśmie procesowym z dnia 24 lipca 2017 r. powód (...) S.A. z siedzibą w P. wskazał, że podtrzymuje powództwo w części, tj. co do kwoty 391,60 zł wraz odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jednocześnie zaś cofa powództwo co do kwoty 140,64 zł wraz z zrzeczeniem się roszczenia wobec przeprowadzenia korekty faktury VAT stanowiącej podstawę niniejszego roszczenia i obniżenia jej wysokości o kwotę 138,13 zł. Powód wyjaśnił, że kwota 140,64 zł uwzględnia odsetki, które nie powinny zostać ujęte w kwocie stanowiącej przedmiot sporu.

W piśmie procesowym z dnia 27 września 2017 r. powód (...) S.A. z siedzibą w P. wskazał, że podtrzymuje powództwo w części, tj. co do kwoty 8,91 zł wraz z odsetkami liczonymi:

-od kwoty 391,60 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

-od kwoty 8,91 zł od dnia 31 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie powód cofnął powództwo co do kwoty 382,69 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia wobec dokonania przez pozwaną wpłaty w tej kwocie bezpośrednio na rachunek bankowy powoda.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 kwietnia 2007 r. pomiędzy powodem (...) S.A. z siedzibą w P. a pozwaną J. M. (1) prowadzącą firmę U (...) w S. przy ul. 5 lipca 29, została zawarta umowa nr (...) na dostarczanie energii elektrycznej w lokalu ww. sklepu.

Przedmiotowa umowa zobowiązała powoda do sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej, a pozwaną do terminowego regulowania należności za energię oraz innych należności związanych z dostarczaniem tej energii (§ 8 pkt f).

Zgodnie z § 8 pkt g ww. umowy, do obowiązków pozwanej jako odbiorcy energii należało m.in. niezwłoczne pisemne zawiadomienie (...) S.A. o zmianie adresu płatnika lub adresu do korespondencji. Zgodnie z § 9 pkt 2 ww. umowy, odczytu licznika dokonuje upoważniony przedstawiciel (...) S.A. na koniec każdego okresu rozliczeniowego. W przypadku braku dostępu do licznika należności mogą być obliczane szacunkowo na podstawie średniego, dobowego zużycia z poprzedniego okresu rozliczeniowego. Okres rozliczeniowy był, zgodnie z zapisami umowy, dwumiesięczny.

Niesporne, a nadto:

-umowa nr (...) z 23.04.2007 r. sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji k. 25-28;

-przesłuchanie pozwanej J. M. (1) k.87-88;

W dniu 3 sierpnia 2015 r. pozwana J. M. (1) działająca za zgodą swojego męża G. M. sprzedała całe prowadzone przez siebie przedsiębiorstwo pod nazwą „ Sklep (...) J. M. (1)” R. B..

Niesporne, a nadto:

-akt notarialny Rep. A nr (...) z 03.08.2015 r.- umowa sprzedaży przedsiębiorstwa k.51-54

-akt notarialny Rep. A nr (...) z 18.09.2015 r.- aneks do umowy sprzedaży przedsiębiorstwa k.55-57

-przesłuchanie pozwanej J. M. (1) k.87-88;

W dniu 4 sierpnia 2015 r. pozwana J. M. (1) złożyła w Biurze (...) powoda (...) SA w S. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usługi kompleksowej na formularzu stosowanym przez powoda, wskazując, że z dniem złożenia oświadczenia wypowiada umowę o świadczenie usługi kompleksowej w lokalu przy ul. 5- lipca 29 w S. (sklep U (...)), wskazując stan zużycia energii na ten dzień oraz następnego odbiorcę, tj. R. B.. Pozwana w ww. oświadczeniu o wypowiedzeniu zaznaczyła, że rozliczenie końcowe należy wysłać na adres „ul. (...), (...)-(...) S.”. Podała też numer telefonu do kontaktu.

W formularzu oświadczenia o wypowiedzeniu zawarto sformułowanie, że składający wypowiedzenie przyjmuje do wiadomości, że końcowe rozliczenie nastąpi pod warunkiem umożliwienia przez dotychczasowego odbiorcę demontażu licznika lub po zawarciu umowy z nowym odbiorcą. W przypadku uniemożliwienia dokonania demontażu licznika, odbiorca zostanie obciążony należnościami z tytułu świadczenia usługi kompleksowej naliczonymi od momentu wstrzymania dostarczania energii, ustalonymi na podstawie obliczeń szacunkowych z ostatnich 12 miesięcy przed dokonaniem ostatniego odczytu oraz opłatą z tytułu utraty układu pomiarowo- rozliczeniowego.

Jednocześnie w tym samym dniu pozwana złożyła zgłoszenie reklamacyjne, reklamując zawyżony odczyt szacunkowy i podając stan licznika na dzień 4 sierpnia 2015 r. i wnosząc o dokonanie korekty, a także uiściła na rzecz należności powoda kwotę 260 zł.

Niesporne, a nadto:

-oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usługi kompleksowej z 04.08.2015 r. k. 48, k. 78

-zgłoszenie k. 49, k.79

-zestawienie wpłat k. 81-82

-przesłuchanie pozwanej J. M. (1) k.87-88;

Powód (...) SA za energię czynną i usługi dystrybucji za okres od 21 maja 2015 r. do 18 listopada 2015 r. wystawił pozwanej J. M. (2) na dane U (...) fakturę VAT Nr (...) z datą sprzedaży 18 listopada 2015 r. na kwotę 517,93 zł. Wraz z tą fakturą została wystawiona nota odsetkowa na kwotę 2,89 zł. Powód wysłał powyższą fakturę na adres S., ul. 5 lipca 29. Pozwana nigdy jej nie otrzymała.

Dowód:

-faktura VAT

-faktura k.24

-faktura VAT Nr (...) k.23

-przesłuchanie pozwanej J. M. (1) k.87-88;

W dniu 30 marca 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 520,82 zł, na którą to kwotę składała się kwota 517,93 zł tytułem należności za energię elektryczną i świadczone usługi dystrybucji wynikającą z faktury VAT Nr (...) oraz kwoty 2,89 zł tytułem odsetek wystawionych za przekroczenie terminu płatności w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania. Powyższe wezwanie zostało do pozwanej wystosowane na adres U (...) ul. 5 lipca 29, (...)-(...) S. i zostało zwrócone do adresata z adnotacją „nie podjęto w terminie”.

Pozwana powyższego wezwania nie otrzymała.

Dowód:

-wezwanie do zapłaty z 30.03.2016 r. k. 29-31

Pozwana J. M. (1) zakończyła działalność pod firmą U (...) z dniem 30 kwietnia 2016 r.

Niesporne, a nadto:

-dane w wypisu w rejestrze Regon k.40;

W dniu 6 marca 2017 r. pozwana J. M. (1) ponownie złożyła w siedzibę powoda reklamację, reklamując rozliczenie końcowe, które zdaniem pozwanej winno zostać dokonane na dzień 4 sierpnia 2015 r.

Niesporne, a nadto:

-zgłoszenie k. 50, k.80

Pismem z dnia 16 maja 2017 r. powód (...) SA poinformował pozwaną, że w związku z jej reklamacją dotyczącą rozliczeń należności za lokal niemieszkalny w S. przy ul. 5- lipca 29 dokonał korekty faktury nr (...) z 17 grudnia 2015 r. i wystawił fakturę korygującą na kwotę 138,13 zł. Pozwana udała się do siedziby powoda, aby wyjaśnić, jaką kwotę jest jeszcze winna powodowi.

Niesporne, a nadto:

-pismo (...) S.A. z 16.05.2017 r. k. 56, k.74

-faktura korygująca nr (...) do faktury nr (...) k.55-59, k.75-76;

-przesłuchanie pozwanej J. M. (1) k.87-88;

Po uzyskaniu informacji o wysokości zaległości wobec powoda, w dniu 29 sierpnia 2017 r. pozwana J. M. (1) dokonała na konto powoda wpłaty kwoty 382,69 zł.

Niesporne, a nadto:

-przelew z rachunku k. 77

-przesłuchanie pozwanej J. M. (1) k.87-88;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo powoda (...) S.A. z siedzibą w P. okazało się w przeważającej mierze uzasadnione.

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd poczynił w oparciu o dowody z dokumentów na kartach powołanych powyżej. Nie były one kwestionowane przez żadną ze stron, jak również nie wzbudziły żadnych zastrzeżeń ze strony orzekającego w sprawie Sądu. Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się także na zeznaniach pozwanej J. M. (1), które, jako że korespondowały z dowodami z dokumentów, łącząc się z nimi w logiczną całość, Sąd uznał za w całości wiarygodne.

W przedmiotowej sprawie powód, po ostatecznej modyfikacji żądania pozwu i częściowym cofnięciem powództwa, domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej kwoty 8,91 zł wraz z odsetkami liczonymi od kwoty 391,60 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i od kwoty 8,91 zł od dnia 31 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowiły postanowienia zawartej przez strony umowy z dnia 23 kwietnia 2007 r. nr (...) na dostarczanie energii elektrycznej w lokalu sklepu U (...) w S. przy ul. 5 lipca 29. W ich świetle, powód zobowiązany był do sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej, a pozwana do terminowego regulowania należności za energię oraz innych należności związanych z dostarczaniem tej energii.

Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, w przeważającej mierze między stronami niespornych, wynika, że w dniu 4 sierpnia 2015 r. pozwana J. M. (1) wypowiedziała ww. umowę o świadczenie usługi kompleksowej, składając oświadczenie o wypowiedzeniu na formularzu stosowanym przez powoda, wskazując stan zużycia energii na ten dzień oraz następnego odbiorcę, tj. R. B.. Pozwana ponadto w ww. oświadczeniu o wypowiedzeniu zaznaczyła, że rozliczenie końcowe należy wysłać na adres „ul. (...), (...)-(...) S.". Podała też numer telefonu do kontaktu. Tego samego dnia pozwana złożyła reklamację wskazując na zawyżony odczyt szacunkowy należności za energię. Pozwana na powyższą reklamację nie dostała odpowiedzi od powoda, natomiast powód wystawił jej, za okres od 21 maja 2015 r. do 18 listopada 2015 r. za energię czynną i usługę dystrybucji fakturę VAT Nr (...) z datą sprzedaży 18 listopada 2015 r. na kwotę 517,93 zł. Wraz z tą fakturą została wystawiona nota odsetkowa na kwotę 2,89 zł. Pozwana powyższej faktury nigdy nie otrzymała, gdyż powód, wbrew wyraźnemu oświadczeniu pozwanej w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usługi kompleksowej z dnia 4 sierpnia 2015 r., wysłał je pozwanej na adres ul.5 lipca 29, S., a nie na wskazany przez pozwaną adres, który pozwana wskazała jako ten, na który ma zostać wysłane rozliczenie końcowe, tj. na adres ul. (...), S..

Następnie pozwana, już po otrzymaniu odpisu pozwu w niniejszej sprawie, co miało miejsce w dniu 2 marca 2017 r., ponownie w dniu 6 marca 2017 r. złożyła w siedzibie powoda reklamację, reklamując rozliczenie końcowe.

Ostatecznie, pismem z dnia 16 maja 2017 r. powód (...) S.A. poinformował pozwaną, że w związku z jej reklamacją dotyczącą rozliczeń należności za lokal niemieszkalny w S. przy ul. 5- lipca 29 dokonał korekty faktury nr (...) z 17 grudnia 2015 r. i wystawił fakturę korygującą na kwotę 138,13 zł. W następstwie tego powód cofnął także w przedmiotowej sprawie powództwo o kwotę 140,64 zł, a podtrzymał je co do kwoty 391,60 zł wraz z odsetkami. Kolejno pozwana w dniu 29 sierpnia 2017 r. dokonała na konto powoda wpłaty kwoty 382,69 zł.

W świetle powyższego, ze skorygowanej przez powoda faktury VAT Nr (...) opiewającej na kwotę 517,93 zł, na podstawie której powód domagał się zapłaty w przedmiotowej sprawie, do zapłaty pozostała jedynie kwota 8,91 zł, której pozwana jeszcze powodowi nie zapłaciła, a którą niewątpliwie tytułem należności za sprzedaż i dystrybucję energii powodowi powinna uiścić. Bezsprzeczne bowiem w sprawie było, że pozwana w okresie, za który została wystawiona przedmiotowa faktura, tj. w okresie od 21 maja 2015 r. do 18 listopada 2015 r. przynajmniej częściowo, korzystała prowadząc sklep U (...) z energii elektrycznej. Pozwana tego faktu nie kwestionowała i dobrowolnie spłaciła należność z ww. faktury niemalże w całości. Powód natomiast podtrzymał żądanie pozwu co do kwoty 8,91 zł z odsetkami, w pozostałym zakresie powództwo cofając.

Z tych przyczyn, uznając roszczenie powoda o zapłatę pozostałej części kwoty wynikającej z faktury nr (...), częściowo skorygowanej, za zasadne, Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanej J. M. (1) na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. dochodzoną przez niego kwotę 8,91 zł.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek za opóźnienie od zasądzonej kwoty zapadło na podstawie art. 455 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c., w myśl których, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania, zaś jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Jeśli chodzi o odsetki, to powód domagał się ich od kwoty 391,60 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a od kwoty 8,91 zł od dnia 31 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty.

Sąd jednak uznał, że powód nie może się domagać zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 391,60 zł od dnia wniesienia pozwu, albowiem pozwana o roszczeniu powoda dowiedziała się dopiero w dniu, kiedy został jej doręczony odpis pozwu, tj. 2 marca 2017 r. Powód bowiem zarówno samą fakturę VAT Nr (...) opiewającą na kwotę 517,93 zł jak i notę odsetkową oraz wezwanie do zapłaty z dnia 30 marca 2016 r. wysłał pozwanej na adres, gdzie uprzednio prowadziła ona działalność gospodarczą i gdzie powód dostarczał jej energię, tj. ul. 5 lipca 29 w S.. Tymczasem, jak już wyżej wskazano, pozwana w oświadczeniu w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usługi kompleksowej z dnia 4 sierpnia 2015 r. wyraźnie wskazała, że rozliczenie końcowe ma jej zostać wysłane na adres S., ul. (...). Zgodnie z § 8 pkt g umowy z dnia 23 kwietnia 2007 r., będącej podstawą roszczeń powoda dochodzonych w tym procesie, do obowiązków pozwanej jako odbiorcy energii należało m.in. niezwłoczne pisemne zawiadomienie (...) S.A. o zmianie adresu płatnika lub adresu do korespondencji. Pozwana się z tego obowiązku wywiązała, informując powoda w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o adresie, na jaki ma do niej kierować korespondencję, w szczególności końcowe rozliczenie. Mimo to, powód wysłał pozwanej fakturę i wezwanie do zapłaty na inny adres, tj. ten, który widniał w umowie z 23 kwietnia 2007 r., tym samym nie dochowując należytej staranności w poinformowaniu pozwanej o ciąży na niej zaległościach finansowych. Pozwana, zanim nie dostała odpisu pozwu, nie wiedziała o żadnych roszczeniach powoda względem niej, zwłaszcza, że złożyła w dniu 4 sierpnia 2015 r. reklamację i czekała na jej rozpatrzenie, co powód uczynił dopiero 16 maja 2017 r. Wobec tego, zdaniem Sądu, powód może się domagać odsetek od kwoty 391,60 zł dopiero od dnia, kiedy pozwana otrzymała odpis pozwu i dowiedziała się o roszczeniu powoda. Stąd też, Sąd odsetki od kwoty 391,60 zł zasądził od dnia 2 marca 2017 r. do dnia zapłaty, a w tej części, w jakiej powód domagał się zasądzenia odsetek od kwoty 391,60 zł od dnia wniesienia pozwu, powództwo zostało oddalone (pkt III wyroku).

Natomiast odsetki od kwoty 8,91 zł Sąd, zgodnie z żądaniem powoda, zasądził od dnia 31 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty, dodatkowo wskazując, że zarówno odsetki zasądzone od kwoty 391,60 zł, jak i kwoty 8,91 zł są odsetkami ustawowymi za opóźnienie, zgodnie ze znowelizowanym od dnia 1 stycznia 2016 r. przepisem art. 481 § 1 k.c.

W pozostałej części, tj. co do zapłaty kwoty 523,33 zł, Sąd postępowanie w sprawie umorzył, albowiem w tym zakresie powód pozew cofnął, orzekając na podstawie art. 203 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 355 k.p.c. i nie widząc przeszkód co do takiego rozstrzygnięcia o których mowa w art. 203 § 4 k.p.c.

Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Nadto art. 355 § 1 i 2 k.p.c. stanowi, że sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub nieopuszczalne.

Jeśli chodzi o koszty procesu, to Sąd w punkcie IV wyroku zdecydował o odstąpieniu od obciążania nimi pozwanej J. M. (1).

W przedmiotowej sprawie powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, wskazując, że pozwana zaspokoiliła roszczenie dopiero wskutek wytoczenia powództwa o zapłatę.

W doktrynie przyjmuje się, że w przypadku cofnięcia pozwu przez stronę powodową, pozwany traktowany jest jak wygrywający proces, dlatego należy mu się zwrot kosztów procesu, o ile złoży wniosek. Jednakże powszechny jest pogląd, że jeżeli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek realizacji żądania pozwu przez pozwanego już po wytoczeniu powództwa, to pozwany obowiązany jest do zwrotu kosztów procesu powodowi. Zaspokojenie bowiem przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu pozwu jest równoznaczne z przegraniem przez niego procesu. Stanowisko takie można wyinterpretować z orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, publ. OSN(C) 1952, nr 2, poz. 49, w którym to Sąd Najwyższy stwierdził, że cofnięcie pozwu z powodu zaspokojenia roszczenia nie jest cofnięciem pozwu w znaczeniu techniczno-prawnym. Oświadczenie powoda należy rozumieć, jako oznajmienie o zaspokojeniu roszczenia, co czyni zbędnym wydanie orzeczenia, co do dochodzonego roszczenia. Zaspokojenie przez stronę pozwaną roszczenia w toku procesu należy, zatem uznać za jednoznaczne z przegraniem sprawy przez stronę pozwaną. W tym przypadku stronie pozwanej należą się koszty procesu tylko wtedy, gdy nie dała ona powodu do wytoczenia procesu. Jeżeli pozwany, pomimo wcześniejszych wezwań go do spełnienia świadczenia, spełnia je dopiero po wytoczeniu powództwa, to z reguły uznać należy, że dał on w ten sposób powód do wytoczenia sprawy i zgodnie z odpowiednio stosowaną zasadą słuszności z art. 101 k.p.c., powinien ponieść koszty także w przypadku umorzenia postępowania na skutek cofnięcia pozwu. W takim przypadku przepis art. 203 § 2 k.p.c. nie będzie miał zastosowania (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 listopada 1995 r. I Acz 366/95, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1966 r. I PZ 30/66, OSA 1996/7-8/34, LEX nr 5988).

W przedmiotowej sprawie zdaniem Sądu jest podstaw do uznania, że pozwana J. M. (1) dała powodowi powód do wystąpienia z pozwem.

Pozwana, jak już wyżej wspomiano, nie otrzymała ani faktury VAT nr (...) opiewającej na kwotę 517,93 zł ani noty odsetkowej oraz wezwania do zapłaty z dnia 30 marca 2016 r., gdyż powód wysłał je pozwanej na adres, gdzie uprzednio prowadziła ona działalność gospodarczą i gdzie powód dostarczał jej energię, tj. ul. 5 lipca 29 w S., mimo, że pozwana w oświadczeniu w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usługi kompleksowej z dnia 4 sierpnia 2015 r. wyraźnie wskazała, że rozliczenie końcowe ma jej zostać wysłane na adres S., ul. (...). Pozwana w ww. wypowiedzeniu podała też numer telefonu do kontaktu, a więc pracownicy powoda, który jest profesjonalistą, mogli się z pozwaną skontaktować w sprawie jej długu względem powoda. Sama pozwana składając zeznania na rozprawie w dniu 4 października 2017 r. wskazała, że gdyby otrzymała fakturę i wezwanie do zapłaty, to niezwłocznie zapłaciłaby powodowi dochodzoną przez niego należność. Potwierdza to stanowisko pozwanej, która wcześniej składała powodowi reklamacje, czekała na ich rozpatrzenie, a gdy tylko to nastąpiło- już w toku niniejszego procesu, niezwłocznie uiszcila na rzecz powoda całą należną mu- po korekcie kwotę, bez kwoty zaledwie 8,91 zł, którą to Sąd od pozwanej na

rzecz powoda w tym procesie zasądził. W ocenie Sądu, gdyby powód wysłał pozwanej ww. fakturę i wezwanie do zapłaty na podany przez nią w dniu 4 sierpnia 2015 r. adres, pozwana należność by uiściła i do niniejszego procesu prawdopodobnie by nie doszło. Tym samym nie sposób uznać, że pozwana dała powód do jego wytoczenia, świadomie ignorując wezwania do zapłaty kierowane do niej przez pozwanego. Zaznaczyć także należy, że sam powód bardzo długo, bo od 4 sierpnia 2015 r. do 16 maja 2017 r. rozpatrywał reklamację pozwanej. Brak jest także podstaw i dowodów do uznania, że pozwana utrudniała powodowi w jakikolwiek sposób sporządzenie rozliczenia końcowego, uniemożliwiając jego pracownikom demontaż licznika.

Podstawową zasadą rozstrzygnięcia o kosztach procesu, jest zasada odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.), zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wyjątek od tej reguły przewidziany został w art. 102 k.p.c., wyrażającym zasadę słuszności, który jednak nie konkretyzuje w żaden sposób pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych. Wskazanie w tym przepisie na dopuszczalność odstąpienia od zasady odpowiedzialności za wynik procesu jedynie w wypadkach wyjątkowych („szczególnie uzasadnionych”) wyłącza możliwość stosowania wykładni rozszerzającej. Ocena, czy taki wypadek rzeczywiście zachodzi, pozostawiona została uznaniu sądu, który musi mieć na względzie całokształt okoliczności sprawy. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Kryteria pomocne przy rozstrzygnięciu o istnieniu, czy też nieistnieniu przesłanek zastosowania zasady słuszności, wskazane zostały w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. Do wypadków „szczególnie uzasadnionych” należą zatem zarówno okoliczności związane z przebiegiem procesu, do których zalicza się sytuacje wynikające z charakteru żądania, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności żądania itp., jak również leżące poza procesem. Wchodzi tu w grę sytuacja majątkowa i rodzinna strony (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 23 sierpnia 2012r., sygn. akt II CZ 93/12, Lex nr 1219500).

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd uznał, że zaistniały podstawy do odstąpienia od obciążania pozwanej kosztami procesu, mimo, że pozwana uiściła należność żadaną w tym procesie dopiero w jego toku. Są to okoliczności związane z przebiegiem procesu. Sam fakt, że pozwana ostatecznie uiściła na rzecz powoda niemalże całą należność względem niego potwierdza twierdzenia pozwanej, że nieuregulowanie zadłużenia względem powoda nie wynikało z jej złej woli, lecz wyłącznie z faktu, że o zadłużeniu tym nie wiedziała. To będący profesjonalistą powód wysłał pozwanej zarówno fakturę, obejmującą należność dochodzoną pozwem jak i wezwanie do zapłaty na inny adres, niż pozwana podała jako ten, na jaki ma zostać wysłane rozliczenie końcowe, co skutkowało tym, że powód wystąpił z niniejszym pozwem. Pozwana długo czekała na rozpatrzenie złożonej powodowi reklamacji, a niezwłocznie po uzyskaniu informacji, z jaką kwotą powodowi zalega, uiściła należność niemalże w całości.

W tej sytuacji Sąd uznał, że obciążanie pozwanej kosztami procesu byłoby nieuzasadnione, a nadto niesprawiedliwe, stąd orzeczenie jak w punkcie IV wyroku.